

характеристики з точки зору здійснення управлінських рішень, а також забезпечує отримання нової корисної інформації про систему управління та передбачає можливість перевірки її дійсності.

Модельна структура регіональної стратегії певного спрямування (в нашому випадку – антикорупційної) має бути інтегрована у комплексну стратегію соціально-економічного розвитку регіону та спиратися на положення державної стратегії даного напрямку.

Список використаних джерел:

1. Гончаров В. М. Формування організаційно-економічного механізму державної стратегії розвитку інвестиційного потенціалу регіону : [монографія] / В. М. Гончаров [та ін.] – Луганськ : Ноулідж, 2012. – 155 с.
2. Державна політика : підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – Київ : НАДУ, 2014. – 448 с.
3. Соловйов В. М. Запобігання і протидія корупції в державному управлінні України : монографія / В. М. Соловйов. – Київ : Ін-т законодавства Верхов. Ради України, 2012. – 508 с.
4. Feurer R. Розробка стратегії: минуле, сучасність та майбутнє/ Rainer Feuerer, Kazem Shaharbaghi // Менеджмент. Дайджест [Електронне видання]. – Режим доступу: <http://www.management.com.ua/strategy/str004.html>

Остап'юк Н.М.

аспірант,

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ЕКОНОМІКИ

Ключовим питанням публічного управління в сфері економіки є вибір дієвих механізмів для покращення економічного стану країни, побудова раціональних зв'язків і поведінкових форм співпраці суб'єкта публічного управління з його об'єктом. Необхідно визначити сутність і роль публічного управління в сфері економіки задля усунення проблем, від вирішення яких залежить достаток суспільства, його економічна спроможність.

Аналіз досліджень і публікацій свідчить, що питанню ролі публічного управління в економіці приділено недостатньо уваги, як результат вузьке коло праць, до яких відносяться публікації таких науковців як: Р. Є. Строцький, О. Я. Коров'як, С. І. Чернов, С. О. Гайдученко.

Мета статті полягає в тому, щоб поглиблено дослідити засади публічного управління з точки зору економіки.

Досягнення мети дослідження передбачає, перш за все визначення дефініцій: «публічне управління», «економіка». Перша офіційна згадка, у котрій було наведено визначення поняття «публічне управління» датується 1972 роком і належить американському державному службовцеві Десмонду Кілінгу. Він розуміє під поняттям «публічне управління» – пошук найкращого

способу використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики [1, с. 15].

Публічне управління – це діяльність держави, місцевого самоврядування, підприємств та громадських організацій, яка здійснюється за допомогою методів та форм управління в рамках чинного законодавства з метою покращення рівня життя населення.

Рівень життя населення обумовлений численними показниками, серед яких є економічний стан держави, отже публічне управління покликане своїми діями удосконалювати та розвивати економіку країни. Публічне управління є необхідним для економічної галузі, а саме для створення демократичного управління. Воно представляє складний процес впливу публічних службовців на всі складові економічної системи та ставить за мету вдосконалення суспільно-економічного життя. Основою публічного управління в даній сфері є вчасне і безпомилкове використання дійсних економічних законів, та врахування особливостей суспільних відносин, ступеня розвитку засобів виробництва і робочої сили, місця знаходження держави у світовому економічному співтоваристві.

В перекладі з грецької мови слово «економіка» означає мистецтво ведення домашнього господарства («oikos» – дім, домашнє господарство; «nomos» – вчення, закон). Таким чином, якщо співставити ці значення отримаємо визначення: економіка – це правила ведення домашнього господарства. У ширшому значенні, економіка – це сфера діяльності суспільства, що включає в себе вироблення, розподіл, обмін і використання матеріальних благ і послуг, необхідних для життєдіяльності людей.

Українська економіка має потенціал на базі великого ринку збуту, добре освіченого населення, диверсифікованих ресурсів: родючі ґрунти, запаси нафти, газу, вугілля тощо, та стратегічного місця розташування між ЄС та Росією, адже 80% газопроводів до Європи пролягають через територію України.

У системі публічного управління об'єктом управління виступає суспільство, суспільна діяльність, а суб'єктом – професійні, компетентні посадові та службові особи, котрі діють згідно своїх повноважень в законодавчому полі. Таким чином жителі населених пунктів, суспільство в цілому, а також недержавні об'єднання, колективи, організації, що діють згідно спільних інтересів – це об'єкти публічного управління, а їх керуючий склад – це суб'єкт публічного управління. Доктор економічних наук, професор О.Ю. Оболенський зазначає, що саме населення та об'єднані за інтересами колективи визначають, стверджують, контролюють та оцінюють прямим або представницьким способами:

- цілі суб'єктів громадянського суспільства, у тому числі органів публічного управління;
- стратегічні програмні рішення і їх досягнення;
- шляхи задоволення потреб колективу та вирішення значущих для спільноти поточних проблем;
- результативність і ефективність публічного управління [4, с. 5].

З 1991 року в Україні працює Організація економічного співробітництва та розвитку (анг. Organisation for Economic Co-operation and Development, OECD).

Починаючи з 2014 року OECD активно підтримує шлях реформ в Україні, що відображається у таких трьох програмах, як: Антикорупційна мережа для західної Європи та центральної Азії (анг. Anticorruption Network for Eastern Europe and Central Asia), Євразія Програма Конкурентоспроможності (анг. Eurasia Competitiveness Programme) і Підтримка Вдосконалення Керівництва і Управління (анг. Support for Improvement in Governance and Management, SIGMA).

Проект SIGMA є яскравим прикладом суб'єкта публічного управління, що діє з метою оптимізації економічних процесів, як в Україні, так і інших сусідніх країнах. Даний проект включає в себе шість ключових напрямків публічного управління:

- 1) стратегічна програма реформування публічного управління;
- 2) розробка нормативно-правової бази та координація;
- 3) публічні послуги і управління людськими ресурсами;
- 4) підзвітність;
- 5) надання послуг;
- 6) управління державними фінансами.

На даний час в Україні існують дві стратегії реформування, запропоновані проектом SIGMA: Стратегія реформування державного управління України на 2016-2020 та Стратегія реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки. Обидві стратегії ґрунтуються на перелічених вище шести принципах публічного управління і мають за мету: надання якісних публічних послуг, забезпечення оптимального використання публічних фінансів і як результат підвищення рівня конкурентоспроможності країни з орієнтуванням на європейський ринок.

Процедура прийняття даних стратегій яскраво висвітлює правильні взаємовідносини суб'єкт – об'єкт публічного управління і навпаки. По-перше розроблення та впровадження даних стратегій активно обговорювалися в робочих групах, до котрих входили представники усіх заінтересованих центральних органів державного управління, народні депутати України, а також представники громадянського суспільства. По друге проекти стратегій були опубліковані на Урядовому порталі і тим самим винесені на громадське обговорення і тільки після неодноразового доопрацювання і позитивного схвалення Дорадчої групи ЄС у складі європейських експертів остаточно прийняті.

Публічне управління в сфері економіки здійснюється через систему публічних органів та інститутів за допомогою форм і методів організації управлінської діяльності. Невід'ємною складовою ефективного провадження публічного управління виступає доступ до інформації населення, його поінформованість про переваги, наслідки певного рішення та можливість зворотного впливу на прийняття цього рішення.

теоретико-методологічний аналіз публічного управління в галузі економіки дозволив ідентифікувати значущість ефективного провадження публічного управління для галузі економіки. Принципової необхідності набуває розробка

схеми дій суб'єкта та об'єкта публічного управління, яка б сприяла їх налагодженому взаємозв'язку.

Список використаних джерел:

1. Keeling D. Management in Government / D. Keeling (1972), London: Allen&Unwin.
2. Baseline Measurement Report: The Principles of Public Administration. – Ukraine: June 2018. – 129 p.
3. Чернов С.І. Текст лекцій з дисципліни «Публічне адміністрування» (для студентів всіх форм навчання за спеціальністю 7.03060101, 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» / С.І. Чернов, С.О. Гайдученко; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О.М. Бекетова. – Х.: ХНУМГ, 2014. – 97 с.
4. Публічне управління: шляхи розвитку : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 26 листоп. 2014 р.) : у 2 т. / [за наук. ред. Ю.В. Ковбасюка, С.А. Романюка, О.Ю. Оболенського]. – К. : НАДУ, 2014. – Т. 1. – 150 с.